

O AMINTIRE DE SUFLET

La începerea cursurilor universitare, în anul 1969, aveam să cunosc un om obișnuit prin comportament și remarcabil prin calitățile sale. Fără a face eforturi deosebite, într-un timp relativ scurt, Ion Ungureanu s-a impus ca lider al anului. Au recunoscut acest lucru chiar și concurenții săi preocupați vizibil de ocuparea poziției amintite.

După recunoașterea informală din partea colegilor a venit și aprecierea autorizată de care s-a bucurat din partea profesorilor. Fire distinsă, iubitor de cărți și dotat cu o voință impresionantă, Ion Ungureanu a urmărit scopurile nobile ale înălțării către idealul social, al profesiei de sociolog.

Întilnirea cu el (directă ori indirectă prin ceea ce a scris) constituia o plăcere spirituală, nu numai pentru că era un om ales ale cărui spuse degajau un fel de electricitate contagioasă ei și pentru că instaura o stare de optimism. Nu de puține ori aducea în discuție chestiuni care mai târziu mi-au amintit de uimitoare profeții.

La catedra de sociologie din Universitatea București, Ion Ungureanu a elaborat lucrări teoretice remarcabile prin densitatea de idei și noțiuni sociologice, ce se constituie într-un veritabil marș logic spiritual asupra unor probleme ce vizează arii sociale de mare cuprindere.

Cărțile sale pun cititorul în fața unui suflet profund responsabil de menirea sa ca profesor și sociolog. Impresionantă este preocuparea pentru elaborarea teoriei generale asupra socialului concret.

În urma sa a rămas o operă originală și pozitivă, necesară în formarea conștiinței sociologice la tineretul universitar și nu numai.

Dincolo de ceea ce ne-a lăsat — opera sa — a stat un travaliu susținut, o autodisciplină uimitoare, însoțite de o concentrare sufletească maximă.

Prin plecarea sa dincolo, înainte de a putea trăi, Ion Ungureanu ne-a lăsat tristeți și îngândurați. Imaginea sa va rămâne de neuitat în sufletele celor care l-au cunoscut.

TRĂILĂ CERNESCU